



Jardinería Humana

una creació de **Rodrigo García**

Como en todas mis obras, el tema central vuelven a ser las personas. Personas que conozco y para las que trabajo, actores que aspiran a representar todos los rostros que no queremos mirar, todas las lágrimas que preferimos tragar, todos los músculos que no nos atrevemos a mover, todas las esperanzas calladas.

R.
G.

Teatre Lliure – Sala Fabià Puigserver (del 7 al 10 d'octubre de 2004)

Jardineria Humana

text, escenografia i direcció **Rodrigo García**

traducció **Christilla Vasserot** / assistent de direcció **Mireia Andreu** / il·luminació **Carlos Marquerie** / vestuari **Galiana** / textos projectats dissenyats per **Ramón Diago** / vídeo de La Pietat **Rodrigo García** amb la col·laboració de **María Zaragoza** / muntatge i vídeo dels gossos i de George Bush **Javier Marquerie** / música **Dj Honk** i **Dj Léto** / operadora de vídeo **María Zaragoza** / fotografia cartell **José Antonio Carrera**

una creació de Rodrigo García concebuda per a **Idurre Azkue, Nico Baixas, Teo Baró, Sonia Gómez, Núria Lloansi** i **Angelica Riquelme**

producció **Théâtre National de Bretagne-Rennes, Théâtre de La Ville-Paris, Festival d'Automne-Paris, Le Cargo-Maison de la Culture de Grenoble, TNT-Théâtre National de Toulouse Midi Pyrénées**

i els equips del **Teatre Lliure**

Tengo varias demandas judiciales por culpa de mi trabajo y hasta se ha discutido alguna escena en el Conseil de París.

A ciertas personas les irrita que en mis obras unos conejos estén jugando con unos actores en escena, en vez de en una cacerola o en una granja donde jamás se mueven del sitio y engordan para acabar en un guiso.

A otros les ofende que alguien del público salga a escena a desnudarse con nosotros porque ven cuerpos expuestos, radiantes de ganas de enseñarse en un lugar insólito y en una situación poco común.

Y sobre todo se ofenden porque descubren que el vecino de asiento, el que tenían sentado en la butaca de al lado, es diferente y capaz de hacer algo que ellos no tuvieron el valor de hacer.

No voy a callarme esto y por eso pedí que aparezca en el programa de esta obra: ya está bien del juego de la intolerancia y el juego de esconderse. Ya está bien de señalar con el dedo momentos de verdadera libertad en una obra y ponerles la etiqueta de provocadores, obscenos o incluso totalitarios.

Son acusaciones de títeres víctimas de una vida en sociedad cada vez más pobre, limitada y empequeñecida desde nuestra propia cultura.

Nos permitimos ser los verdugos de África y Latinoamérica, pero no toleramos una escena en que dos de mis actores se aplastan comida entre las nalgas. Pues se trata de la comida que le hemos birlado al resto del planeta, amigos.

Se podan árboles para que las ramas crezcan luego con fuerza renovada, pero la poda de mujeres y hombres no da los mismos resultados.

Creo que hay algo doloroso y bello cuando ves en la calle o en el arte (que para mi es lo mismo) personas haciendo cosas que tu no podrías hacer por miedo.

El arte puede provocar una explosión en individuos que se resignan y aferran a una falsa idea de libertad. En ese estallido, las libertades se amplían.

No es una operación agradable ya que se sangra.

Pero cuando la herida cura, de verdad te sientes otro.

Digo que una obra de arte y una actitud más abierta en la vida en sociedad, debería ampliar nuestra falsa idea de libertad y hacernos replantear algunas cosas.

La policía tendrá entonces menos motivos para pegar o disparar, ya que se consideraría delito muchas menos situaciones.

Si caminando por la calle o sentado en un teatro veo delante de mis narices más libertad que la mía de cada día, me siento apabullado pero jamás hundido.

Cuando un artista es más libre que yo, siento envidia sana y crezco.

Noto que me están diciendo que hay bosques interminables por descubrir paseando y que yo me he conformado con dar vueltas alrededor de un diminuto y perfecto jardín.

Alegrémonos cuando un artista nos invita a una fiesta que nosotros consideramos inmoral, excesiva, peligrosa. Es que tal vez lo inmoral y lo exagerado sea la vida de verdad y la prudencia una lenta manera de morir.

Rodrigo García

Jardinería Humana – Sinopsi

Un home somia amb ser més dolç, per això ruixa tot el seu cos amb diversos quilos de sucre glaç i espera que algú s'apropi a provar-ho.

Una dona explica com han passat molts dels seus aniversaris, a quatre potes i amb una muntanya de copes de xampany amuntegades sobre la seva esquena i el líquid bombollejant caient en cascada sobre la seva pell.

El sabó i l'aigua no permeten a ningú tocar els objectes amb seguretat, collir-los entre les mans, fer-los seus. I els cossos cauen relliscant a l'aigua ensabonada fins que aquest joc infantil esdevé una vertadera tortura. (Les coses i les persones se'ns escapen com els minuts i tenir, posseir, és simplement un somni. El que s'escapa és la vida mentre es viu).

Els carros de la compra cremen i ningú s'atreveix a tocar-los.

I al llit, les parelles no aconsegueixen comportar-se com amants lliurats i naturals ja que no poden desprendre's de les bosses plenes de productes que arrosseguen des del supermercat.

Els cossos es trenquen i s'esfondren com un edifici en un terratrèmol no anunciat.



La pietat de Miquel Àngel surt al carrer a prendre en els seus braços a *Cristos* molt més importants que déu: un obrer, una dona rica, una estudiant, un broker...

Y es ploren llàgrimes de periòdic del dia d'avui.

I s'arrenca d'arrel un petit arbre, per plantar en la mateixa terra bitllets de 100 €.

Com en totes les meves obres, el tema central tornen a ser les persones.

Persones que conec i per a les quals treballo, actors que aspiren a representar tots els rostres que no volem mirar, totes les llàgrimes que preferim empassar, tots els múscles que no ens atrevim a moure, totes les esperances callades.

Com en totes les meves obres, el tema central són els cossos.

Cossos molts cops ficats en problemes i no com solen aparèixer en els anuncis de la Televisió ni en el *Vogue*.

Com en totes les meves obres, no hi ha ni una mica de pudor ni treva per la tímidesa. Perquè viure tímidament és la covardia que esperen de tots nosaltres els governs que escollim, la nostra creu.

Com en tots les meves obres el menjar ocupa un lloc important, per ser el que una part del món ha decidit arravatar a l'altre i perquè el silenci en aquest assumpte seria una clara mostra de complicitat.

Ja n'hi ha prou: l'assumpte principal de *Jardineria Humana* no és altra cosa que la llibertat.



Rodrigo García

Buenos Aires, 1964

De família espanyola, des de 1986 viu i treballa a Madrid. És autor, escenògraf i director d'escena.

En 1989 crea la companyia La Carnicería Teatro (el seu primer treball és el d'ajudant de carnisser, en el negoci de la seva família). Des de llavors, la companyia ha realitzat nombroses posades en escena sempre en la línia de l'experimentació, la recerca d'un llenguatge personal, allunyat del teatre tradicional.

Com a autor teatral les principals influències de Rodrigo García són, en una primera etapa, els escriptors Samuel Beckett, Harold Pinter, Eduardo Pavlovsky, Fernando Arrabal i el director d'escena Tadeusz Kantor. Més endavant, l'escriptura de García rep influències dels autors teatrals Heiner Müller i Thomas Bernhard i dels novel·listes Louis Ferdinand Cèline i Peter Handke. En l'actualitat tant els textos com els espais escènics creats per Rodrigo García tenen algun parentesc amb el treball d'artistes plàstics, com ho són Jenny Holzer, Bruce Nauman, Gary Hill, Bill Viola o Sol Lewitt. Ha rebut premis per les seves obres *Reloj* i *Macbeth imágenes* i per les seves direccions *El dinero*, *Notas de cocina* i *El Padre*.

Alguns dels seus darrers treballs de creació i direcció són *Borges* (1999), *He comprado una pala en Ikea para cavar mi tumba* (2001), *La historia de Ronald el payaso de MacDonal'd's* (2002), *Creo que no me habéis entendido bien* (2002) i *Agamennone* (2003).

